

HOSPI

Vila Zenda

MARC PASTOR

HISTORICKÝ
THRILLER
PODLE
PŘÍPADU
«UPÍRKY
Z ULICE
PONENT»

vZia
Tzena

Marc Pastor

La mala dona

Translated from Catalan by Olga Čtvrtníčková
and David Utrera Domínguez

Copyright © Marc Pastor, 2008

Czech edition is published by arrangement
with The Ella Sher Literary Agency working in
conjunction with Agentia literara Livia Stoia

Translation © Olga Čtvrtníčková,
David Utrera Domínguez, 2014

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-316-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-317-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-318-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-319-8 (Formát MobiPocket)

Pro Evu, Míriam
a mé rodiče, kteří
jsou stále se mnou

Nechť je má smrt
lepším zrozením!

JOAN MARAGALL
Duchovní zpěv

„A o co jsme se vsadili?“
„O život.“

CLINT EASTWOOD
Pro pář dolarů navíc

Sanguinem universae
carnis non comedetis,
quia anima
omnis carnis sanguis
eius est; et, quicumque
comederit illum,
interibit.

LEVITICUS 17,14

Rozhraní mezi
životem a smrtí bývá
neznatelné, matné.

EDGAR ALLAN POE
Předčasný pohřeb

1

Ted' jsem hlas ve tvé hlavě. Nebo litanie odříkávaná u po-
stele milovaným člověkem nebo spolubydlící, který neumí
číst potichu, nebo vzpomínka vyvolaná nějakou vůní. Jsem
muž, jsem žena, jsem vítr i papír; obchodní cestující, lovec
i chůva (král ironie); ten, kdo ti prostírá stůl a kdo s tebou
sdílí lože, kdo tě bije a kdo ti naslouchá; nápoj, který ti spálí
krk, déšť, který tě zmáčí na kost, odraz noci v okně i hla-
dový dětský pláč.

Jsem vším a mohu být všude. I když se chovám spíš jako
muž (pokud je ovšem slovo *chovat se* vůbec to pravé), lidé
o mně často mluví jako o ženě. Někdy mi říkají Dáma s ko-
sou, podruhé Zubatá, jindy zas Neúprosná (tohle jméno se
mi líbí asi nejvíc; je z *Tisíce a jedné noci* a připadá mi docela
poetické). Má to ovšem poměrně logické vysvětlení. Ženy
jsou základem lidského druhu, prvopočátek všeho. Dáváte
život. Představujete pravý opak toho, co jsem já. Stojíte na
opačném konci provazu. Nemohu říct, že vás nenávidím
(nemám city, znám pouze zvědavost), ale také nemohu říct,
že jsem jako vy. Jsem spíš muž: jsem ničitel. Muži dokážou
jenom hubit, bořit: ovládat a zabíjet. Mohli byste namít-
nout, že bez mužů by nebylo dětí. Žvásty. Muž nerodí. Jen
souloží se samicí a zanechá po sobě sémě, svou zničující
stopu. Svým způsobem ji zabije a ona se obětuje, aby se
zrodil nový život. Ženy budou pořád rodit a starat se o to,
aby život nezanikl a pokračoval dál. A proto vám chci vy-
právět příběh Enriquety Martiové. Protože byla jiná než
ostatní ženy.

Takže zapomeňte na kosu, lebky, kostlivce a tmavá rou-
cha; zapomeňte na středověké výjevy prázdných očních
důlků a ohlodané kůže, na hustou mlhu, úpění, řetězy, zlo-
věstný smích a přízračná zjevení. Já nejezdím s vozíkem
plným mrtvol, nejsem Nejvyšší soudce ani kat s kápí...
i když tím vším být mohu. To všechno jste vy s tou svou
přebujelou fantazií, nočními můrami a strachem.

Já nejsem konec cesty: jsem ta cesta.

Ale dost už řečnění o mně. Nestojí to za to a nikam to nevede. Začněme už konečně s příběhem, který vám chci vyprávět.

Ti, kteří tomu nerozumí, říkají, že první lopata jde vždycky nejvíce ztuha.

Hnusná huba strne a nastraží uši jako lovecký pes. Pach vlhké půdy, pach potu Jednovokýho, pach soli v mořském vánku. Ruce zaťaté do rukojeti, vypoulené oči, kulaté jako měsíc, který ozařuje polorozpadlý hřbitov.

Vyleká je noční výkřik racka. Co to bylo? Níic, jenom pitomej pták.

Vedle Hnusné huby kope Jednovokej – vysoký, urostlý, o pravé oko ho připravila kulka z pouličních nepokoju během Tragického týdne, bezzubý úsměv a tělo plné krvavých boláků. Nahoře na Montjuïcu spolu pro mrtvoly nebyli už od léta. Ted' přijeli s vozíkem Jednovokýho, který přes den rozváží maso z jatek a prodává ho ve městě; nejdřív přehodili přes bránu lopaty a pak ji přeskochili. I malé světýlko z petrolejky by bylo tady nahoře odevšad vidět, takže ji zapálí až ve stínu hřbitovních soch. Nerad bych, aby mě tu chyt hlídka nebo policajt, to by mi nakonec mohli taky říkat Slepej.

„Co s nima ten doktor dělá, s téma mrtvolama?“

„A co je nám po tom?“

„Platí nám těžký prachy za materiál, co by si klidně moh vzít ze špitálu.“

„Prosím tě, co ty víš vo medicíně? Tak dej pokoj – každej ať si hledí svýho. Doktor těch svejch doktorskejch věciček a my svejch pytlů.“

Díra se prohlubuje. Zlodějíčci kopou čím dál rychleji a už jsou skoro u rakve.

„Jenže toho nikdy nezabásnou. Je to felčar. Ale s náma malejma grázlíkama se nikdo mazlit nebude.“

„Drž zobák, Hnusná hubo, a nesejčkuj. Jestli von pude do kriminálu, nebo ne, tim si nelam hlavu. Starej se vo to, aby

policajti nestrčili do basy tebe. Dělej, dej sem víno, už jsem mokrej jak myš.“

Hnusná huba vytáhne z pytle kožený měch s vínem a podá ho Jednovokýmu. Když mu ho pak Jednovokej vrátí, také se napije. Protřejejší mají přednost. Jeho kumpán toho má za sebou mnohem víc než on. Vždyť Hnusná huba je vlastně ještě kluk, holátko, které se právě vylíhlo ze skořápky, sirotek, co bez peněz, bez matky, bez otce i bez Boha živoří v boudě s holuby na střeše v ulici Lluna. K jídlu se dostane, když něco najde nebo když si něco ukradne, což většinou bývá tentýž den. Jedinou společnost mu dělá starý slepý soused, který učí děti hrát na kytaru, dospělým vyrábí pomády a masti a prohlašuje, že umí vyléčit všechny nemoci světa, i když už léta nevidí a v hlavě to nemá v pořádku. Jmenuje se León Domènech a nikdy si nestěžuje. Ani když mu chybí holub na střeše. A pročpak ti říkají Hnusná huba, chlapče? zeptal se jednoho dne. Zaschlou krev na zubech a špinavé peří ve vlasech neviděl.

Pohni, dělej, ať už to máme hotový. Za chvíli bude světlo.

V dlouhém tichu se jako nádeníci urputně soustředí na kopání. Dutý náraz napovídá, že se dostali ke dřevu. Očistí povrch rakve od hlíny a hledají hřebíky. Dva vytáhne Hnusná huba nehty. Z prstů mu teče krev. Jednovokej zasune konec lopaty do škvíry pod víko a opře se o ni. Prásk, vylétnou třísky, víko se pootevře. Hnusná huba kryt vzrušeně otevřírá. Zděšeně vykřikne.

„Do hajzlu,“ zamumlá Jednovokej.

„Určitě jsme měli vzít tohodle?“

„Jasně,“ rozkládá papírek, který měl v kapse. „Koukní se sám.“

„Neumím číst.“

„To je mapa...“

Hnusná huba, rozkročený nad bezhlavou mrtvolou, pronese:

„Ať je to kdo chce, tendle teda na horečku určitě nezkapal.“

Jednovokej vyleze z díry a bradou se opře o rukojet' lopaty. Zavře oči. Přemýšlí.

„Todle doktor chtít nebude.“

Hnusná huba zvedne mrtvolu za paže a posadí ji.

„To je teda šampión v těžký váze.“

Jednovokej nemá náladu na vtipkování.

„Dyť ani není čerstvej, ježišmarja, kolik je tady červů!“

Pozvedne lampu blíž k Hnusné hubě a ten si všimne, že mu cervi lezou po rukách a padají mu na kalhoty. Několik mu jich vleze i do bot. Podívá se mrtvole na krk. Je tam víc života, než čekal. Šátrá v rakvi, hledá hlavu.

„Je to ženská, nebo chlap?“

„Snad si ji nechceš nechat?“

„Dybych ji dobře vyčistil...“

„Je to chlap.“

„Jo tak to ne. Buzerant nejsem.“

Ticho. Racek se přiblíží až k nim a upřeně se na ně dívá, jako by říkal: Jestli ho nechcete, stačí říct.

„Možná by ho chtěla Pani.“

Hnusná huba se vyděšeně otočí. Při pohledu na Jednovokýho, jak s lampou a lopatou klečí v hrobě a mluví o ní, mu přeběhne mráz po zádech.

„Pani?“

„Dej sem cennosti a už ho konečně vytáhnem.“

S bezhlavým tělem v pytli míří k bráně. Hrob zůstal otevřený, uvnitř racek sbírá zbytky.

„Já nemám Pani rád,“ odváží se nakonec říct Hnusná huba.

„Nech si ty kecy, chlapečku.“

„Nelibí se mi. Víš, co se vo ní říká.“

Jednovokej pootočí hlavu a podívá se na něj. Chudák kluk. Na vozíku mu pak podá mosazný křížek, který našel v kapse mrtvoly.

„Jestli sis dal na večeři česnek, tak se nemáš čeho bát,“ hlasitě se rozesměje.

„Giselle, jsi ta nejlepší francouzská coura ze všech francouzských cour narozených v Barceloně.“

Moisès Corvo sedí na okraji postele. Dávno zaschlé skvrny, které na zmuchlaném prostěradle zanechali předešlí klienti, plní vzduch pokoje těžkým pachem sexu. Ona leží na posteli nahá, schoulená do klubíčka, na zádech škrábance a na vnitřní straně stehen dvě modřiny. Vlasy má rozhozené na polštáři a pozorně, bez emocí se dívá na Moisèse. Když je s ním, strach, který mívá v očích po noci strávené s kýmkoli, kdo jí může zaplatit večeři, je najednou ten tam. Moisès Corvo se k ní chová hezky. Tak hezky, jak jen to tenhle obrovský chlap dokáže. Měří dva metry, je silný jako dub, hlas má jako hrom a ruce dlouhé jak opice. Když se obléká, Giselle ho po hladí po zádech. Kalhoty už má na sobě, ale šle mu ještě visí po stranách. Košile vypadá v jeho sukovicité ruce jako kapesník. Otočí se a usměje, nejdřív ústy a pak i pomněnkovýma očima. Tvář jako z obrazu od El Greca, rozcuchané vlasy, os tře tvarované obočí, orlí nos i výrazný spodní ret. Jsi úplně jak náš král, říkává mu doma manželka. A on nikdy neví, jestli má na mysli fyzickou podobu, anebo zálibu v děvčatech, pokud možno co nejodhalenějších a nejnáruživějších.

„Přijdeš zítra?“

„Co já vím. Třeba budu zítra po smrti.“

„Prosím tě, nemluv tak.“

„Tak se mě neptej na takové ptákoviny.“

„Mám strach, Moisési. Ráda bych tě tady měla častějc.“

„Z čeho máš strach? Zase z toho neřáda, z toho...“ Moisès si nemůže vzpomenout na jeho jméno. Vzpomíná si jenom na praskání lámajících se žeber v uličce Arc del Teatre.

„Ne. Máš strach z té příšery.“

„Příšery?“ ptá se Moisès a bezděky si sáhne do rozkroku.

„Venku o tom všichni mluví. Ztrácí se děti. Bojím se o malýho.“

„Žádné dítě se neztratilo, Giselle. To jsou jenom řeči starých bab, co už mají po krk uřvaných harantů.“

„Malá od Dority.“

„Kdo?“ Moisès, ted' už oblečený, si vestoje a s cigaretou v ústech čistí boty.

„Dorita. Má – měla čtyřletou holčičku. Už dva týdny o ní nic neví.“

„Tu malou jsem v životě neviděl.“

„Protože ji neukazuje! Myslíš, že my kurvy šlapem na ulici a srdceryvně přitom ukazujem svoje děcka?“

Giselle je nervózní. Vstane a přehodí si přes sebe župan. Je starý a rozežraný od molů.

„Neřvi na mě.“ Moisès zamíří ke dveřím. Má dost potíží s manželkou, nepotřebuje se hádat ještě s děvkou.

„Nechod!“

„A co mám jako dělat? Zůstat tady celou noc a čekat na nějaké strašidlo?“

„Nic víc po tobě nechci. Jenom abys mi dal pozor na malýho.“

„Měj se,“ spěšně si přehodí přes ramena kabát a vyjde z pokoje.

Je v horním patře krčmy zvané Šachta na ulici Caçadors. S předstíranou důstojností schází dolů po schodech, o nichž všichni dobré vědí, kam vedou, a prodírá si cestu k barovému pultu. Je tu tolik kouře, že si člověk připadá jako na nádraží. Přispěchá Lolo, malý, plešatý, s unylýma rybíma očima a umaštěnou košílí.

„Jednu anýzovku.“

„Tos neměl nahoře dost?“

„Potřebuju spláchnout tu tvoji chuť... děláš to s ní až moc často.“

„To je čistě obchodní vztah,“ směje se Lolo a otočí se k dalšímu zákazníkovi.

Moisès Corvo vypije celou skleničku naráz. Je osm večer, příliš brzy na to, aby šel do práce, a příliš pozdě, aby se ukázal doma. Na ulici Balmes to má moc daleko. Když chvilku počká, určitě potká nějakou spřátelenou duši, jsou

to všechno známé tváře, ale je lepší nedívat se jim do očí a nezavdat tak příčinu k nežádoucí konverzaci. Za pět minut schází ze schodů Giselle a jde za Lolem, schoulená, jako by spolkla všechn stud za to, co předvádí tam nahoře. Vymění si pár pohledů, Giselle mu předá peníze, Lolo jí pošle vzdušný polibek a ona rychle odchází. Narazí na Martíneze, ten ji přejede pohledem, objedná si výtečné ztepjalé pivo a pak se dá do řeči s Ortegou, který je už tak nality, že je mu jedno, že jeho manželka je zatím doma s Julim, jemuž říkají Ten, co má tři koule. S Miquelem, který si teď u stolu v koutě dává suchý chleba s ještě sušším salámem, Ortega dnes vykradl pár anglických lodí kotvících v přístavu. Jinými slovy každodenní rutina.

„Lolo!“ zakřičí Moisès přes hukot hlasů. Hospodský je hned u něj.

„Ještě jednu?“ Lolo už se chystá plivnout do sklenice, aby ji před opětovným naplněním vyčistil.

„Ne, ne. Jen jeden dotaz.“ Lolo se k němu nakloní a zpozorní. „Slyšels něco o nějaké příšeře, co unáší děcka?“

Lolo polkne.

„Giselle už ti o tom říkala, co?“

„Tak slyšels něco, nebo ne?“

Lolo váhá a dívá se okolo sebe. Kdokoli je může slyšet. Co se dá dělat.

„Jo. Holky jsou dost nervózní. Říkaj, že už zmizlo řákejch osum děcek. Ale protože jsou... však víš, protože jsou to, co jsou, nic nenahlásily.“

„Jsou to šlapky. A šlapky policajti chtějí, jen když jim to vyhovuje.“

„Přesně tak.“

„Znáš nějakou, které...“

„Jo, Doritu.“

„A ještě nějakou?“

„Àngels.“

„Myslíš Špindíru?“

„Ty znáš někoujinou Àngels? Josefína se vypařila před dvěma tejdnama. Božátko malý – teprv dva roky měla. Àngels od té doby nevyšla z baráku.“

„A jak se to stalo?“

„Těžko říct. Budťo ji u někoho nechala, když byla zlitá, nebo se jí ztratila na trhu, nebo co já vím.“

Vedle Moisèse se o barový pult oběma rukama opře muž s pěstěným knírem.

„Lolo, chci to samé, co má tady tenhle mizera.“

„Já jsem věděl, že se brzo ukážeš, Malsano,“ řekne Moisès a ani se na něj nepodívá.

„Myslíš anýzovku, nebo blbou náladu?“ ptá se Lolo.

„Copak to v téhle putyce není totéž?“

Lolo poodejde a přemýší, jestli v tom náhodou není kus pravdy.

„Máme práci, Sherlocku.“

„Malsano, ještě jednou mi řekneš Sherlocku a udělám ti novou vizáž.“

„Klídek, klídek...“ Juan Malsano zvedne ruku na znamení smíru a druhou si odhrne sako, aby ukázal revolver. „Uklidni se, tady je šest proti jednomu.“

Nepozorovaně se blížím k Jednovokýmu, jdu si pro jeho duši. Neví, že už ho skoro mám. Dívám se, jak se schovává v uličce Mendizábal a čeká na konec představení. Ona má ráda operu a peníze. Postavy, které předstírají, že jsou někým jiným, okázalé kostýmy, velké vášně, lidskou tragédiu a bídu. Falešný svět, kde je vše jen zdání, převlek a rituál, daleko od reality. Svět masek. On se alespoň za sebe nestydí, nemá potřebu předstírat, že je někým jiným. Není o nic horší než celá tahle chátra, která teď po představení začne cinkat šperky. Domýšlivá hudba linoucí se i přilehlými ulicemi už dohrála. Za chvíli, až si všichni navzájem řeknou, co si nemyslí, až si milenky domluví na později dostaveníčka s veleváženými obchodníky někde v bytečku v Eixample, začne přehlídka.

Jednovokej se schoval do boční uličky, protože na Ramble je příliš mnoho žebráků. Strážníci budou mít plné ruce práce s jejich odháněním, aby mohlo projet auto pana Sostrese, budoucího barcelonského starosty (i když lerrouxisté a regionalisté vyšli z listopadových voleb nerozhodně a starostou bude jmenován až koncem prosince), a v téhle smradlavé uličce za Operou si nikdo Jednovokýho nevšimne. Nikdo kromě mě. Ale on mě nevidí ani neslyší, protože teď jsem jen stínem čihajícím na jeho duši. Nejde mu do hlavy, co ti barcelonští zazobanci na nějakém tom Vágnerovi mají. Koli krát už se ti stejný šašci dívali, jak zpěvák tu pitomou operu ječí německy a vůbec mu není rozumět. Kurvy, co hekaj na vyhřátý posteli, to je ta pravá muzika, říká si a ukazuje bezzubý úsměv. Dnes nebude krást, i když by to zvládl levou zadní. Dnes přišel za ní, a proto si já jdu pro něj. Má pro ni něco, co by ji mohlo zajímat. Opera a peníze totiž nejsou její jedinou vášní.

Slyší koně a ví, že už vycházejí ven. Jako by je viděl, na vlečené v kožiších, samý šperk a zavěšené do manžela. Klidně by se několika z nich podíval na zoubek a předvedl by jim, jak vypadá takový bravurní výkon. Skrývá se v potemnělé uličce před nezádoucími pohledy, dokud ji nezahlédne. Je jiná než ostatní. Je sama, s hlavou vztyčenou, jde krátkými, rychlými kroky. Stažené rty, kamenná tvář. Vypadá jako vosková figurína. Ruce má zkřížené pod prsy a je celá zahalená do nádherných bordových šatů, které jí splývají až ke kotníkům. Vlasy vyčesané do drdolu odhalují dlouhý krk, který se nese vzhůru jako stoupající kouř. Jednovokej si olízne rty a zatouží po ní. Přiblížit se k ní je jako vyklánět se z okna v nejvyšším patře: pocit, že může každou chvíli spadnout, je mocný a zároveň neodolatelný.

Jednovokej vyjde do ulice Unió a chvíli ji sleduje. Zatím je kolem pořád rušno. Už se stmívá, ale klekánice ještě nechodí. Neřestníci se pomalu chystají na noc. Ta nejstrašnejší z nich před chvílí vyšla z Opery. Když zabočí do ulice

Oleguer, Jednovokej přidá do kroku. Zadýchal se, už není nejmladší, sakra. Zakříčí:

„Pani!“

Ona se otočí, pozoruje ho, ale nic neříká. Jednovokej se k ní rozběhne. Netuší, že ho od smrti dělí jen krůček.

Když se tam o dvě hodiny později objeví Moisès Corvo a Juan Malsano, ulička je už plná lidí.

„Sherlock Holmes je pedant. Pitomá kancelářská krysa, co si myslí, že když má školy, všechno vyřeší, jako by to byl matematický příklad.“

„A vyřeší, ne?“ hraje s ním Malsano jeho hru, umí popichovat.

„Podělá to už od začátku: pro něho je všechno jenom logika, logika a zase jenom logika. Dokonce i naprosto iracionální skutky.“

„Ale tak to není...“

„Ne! Vždyť to dobře víš. Takhle to v životě nechodí. V životě dělají lidi chyby, improvizují, dochází k nedорozuměním. Holmes podceňuje faktor překvapení.“

„Ale případy nakonec vyřeší,“ rozhodne Malsano.

„V knihách. Žádný případ nevyřešíš řetězcem dedukcí, protože ti ho vždycky někdo přetrhne. Zločinci nejedou podle scénáře.“

„Ale Holmes jo,“ ucedí posměšně Malsano.

„Holmes jo. A Dupin taky.“

„Kdo?“

Moisès Corvo rázně odstrčí chlapíka, který se staví na špičky a snaží se zahlédnout mrtvé tělo. Je to jeden z mála přítomných mužů, většina přihlížejících jsou ženy. Tváří se zhnuseně, ale nechtějí přijít o své místo kolem Jednovokýho. Zprvu se muž pokouší Moisèsovi vzdorovat, rozčiluje se, ale záhy si uvědomí, že proti statnému inspektorovi nemá šanci: mohl by se leda přidat tady k nebožtíkovi. Rozhodne se tedy být zticha a doufat, že si z něj ženské nebudou utahovat.

„Dupin, ten detektiv z Edgara Allana Poea, je ještě horší než Holmes. Holmese aspoň vidíme očima Watsona, který si dokáže udržet sarkastický tón i přes to, že detektiv je chvástat a zachází s ním jako s onucí. Paní, jděte odsud sakra, vždyť už je spousta hodin,“ vykřikne. „Dupin je jakýsi stroj na řešení zločinů, který v životě nevyšel z baráku. Chtěl bych ho vidět jinde než v knízce, v reálném životě, a ne na stopě stupidních primitivních vrahů.“

„Ale někdo se ti přece líbit musí...“

„Lestrade. Ten je mi sympatický. Policista Scotland Yardu, který plní svou povinnost i přes to, že ho Holmes ustavičně ponižuje.“

„Moc čteš, Moisési.“

„A ty moc mluvíš, Juane... kruci!“

Dojdou až k policejnímu zátarasu, který tvoří dva strážníci. Za nimi vidí opodál na zemi tělo, či alespoň jeho obrys rýsující se pod prostěradlem prosáklým krví. Přihlížející ženy pořád jen brečí a nesouvisle mumlají, jako by jim na tom ubožákovi, který tam leží na zemi, opravdu záleželo. Jeden kapsář začne probírat kabáty hrstce přítomných mužů, kteří ty ženy utěšují a pevně si tisknou jejich čadra k hrudi. Moisès ho plácne přes ruku a lapka vezme nohy na ramena. Když jeden ze strážníků vidí Moisèse a Juana přicházet, snaží se jim proklestit cestu davem. Nikdo ho ovšem moc neposlouchá. Zprísní, zamračí se a po několika výhrůžkách se mu nakonec podaří vytvořit úzký průchod.

„Co se sakra stalo, Asensi?“ ptá se Moisès.

„To se ptáš ty mě? Co myslíš? Jednovokej nejspíš číhal na ty, co vyjdou po představení z divadla, a netušil, že hlavní hvězdou večera bude on sám.“

„Jak se to stalo?“ Moisès jde blíž a Juan chce nadzvednout látku, ale ta zůstane nejprve pár sekund přilepená na tělo a teprve potom povolí.

„Nevíme. Nikdo nic neviděl, takhle zuboženýho už ho tady našli.“

„Takže nikoho nezatkli?“

„Ne. Tobě fakt nic neunikne.“

Moisès ho propálí pohledem a strážník Asens pochopí, že pro dnešek už míru důvěrnosti vyčerpal. Tělo leží zkroucené v kaluži krve, ruce ztuhlé jako drápy, jedno oko upřeně hledí do nebe a druhé, prázdné, do pekla. Vypadá jako bílý brouk. Moisès se k němu přiblíží a dřepne si vedle Juana, ale je roztěkaný. Pořád slyší jen vzrušené poznámky přihlížejících. Bojíte se mě, ale jsem vaším nejoblíbenějším představením: když se zjevím, nedokážete odvrátit zrak.

Vždycky přijdou s křížkem po funuse, slyší říkat jednu vyzáblou ženu.

„Není na to moc brzo, aby byl takhle ztuhlý?“ ptá se Juan.

Moisès se dotkne studených prstů Jednovokýho, je v nich teď asi tolik života jako v hrábích. Zkřivený obličej a ústa v groteskní grimase, bledý jako svíce. Vykrvácel, říká si Moisès, ale nevidí žádnou ránu. Krk má celý od krve, v té tmě vypadá jako tér.

„To je tím šokem. Smrt ho zaskočila tak nečekaně, že úplně ztuhnul hrůzou.“ Vyhrne mu rukávy, odhalí i předloktí. „Nemá žádná obranná zranění, ale podle pozice těla to vypadá, že stál k agresorovi čelem.“

„Nečekal to. Ale jak vykrvácel?“

Příšera, zaslechně Moisès. Lidé stojící okolo zděšeně mumlají.

„Asensi, vyhod' tu pakáž sakra, nemají tu co dělat.“

Strážník ho poslechne, ale lidé se nedají. Ignorují ho. Podstoupí o metr, ale jakmile Asens fascinovaně obrátí pohled k mrtvému, hned jsou zpátky. Moisès vezme kapesník a otírá jím Jednovokýmu krev z krku. Konečně našel to, co hledal. Kus vytrženého masa, který se houpe na kůži. Moisès přiloží do rány ukazováček pravé ruky. Není to poprvé, co si Malsano říká, že někdy nemá Corvo všech pět pohromadě.

„Přímo do krční tepny. Útok byl každopádně přímý a prudký.“

Lidé se začínají překřikovat. Je úplně bledej! Vysáli z něho všecku krev!

„Ale Moisési, tohle není rána po noži ani po střelné zbrani,“ pronáší Juan nahlas své obavy. Tuší původ zranění, avšak nechce tomu věřit.

„Řez je půlkruhový, ale nerovnoměrný. Jako by ho provedli malinkou pilkou. Jenže pilka by způsobila větší újmu a na oběti by byly patrné známky obrany. Na těle nejsou vidět žádné jiné stopy násilí. V každém případě budeme muset počkat na výsledky pitvy...“

„Ty myslíš, že...?“

Moisès přetočí mrtvolu na břicho, jako by převracel pytel. Pro něj to vlastně je jenom pytel. Nic víc. Je to jen práce. Syleče Jednovokýmu kabát a nožíkem mu na zádech rozpárá košili. Někdo hlasitě vyjekne, Asens se opět rozčílí a má sto chutí vytáhnout obušek. Ale sám je také zvědavý. Moisès si pozorně prohlíží paže mrtvoly. Požádá o svítílnu a druhý strážník mu ji přinese. Na vnitřní straně pravé paže jsou čtyři malé modřiny ve tvaru půlměsíce a na levé paži tři.

„Zaútočili na něho zepředu. Útočník ho chytl zepředu... a zakousl se do něj.“

Jedna žena omdlí. Když Moisès uslyší hluk, otočí se.

„Jedno skousnutí.“ Juan se stále dívá na Jednovokýho. „Jedním kousnutím mu někdo vytrhl kus masa.“

Přichází reportér, v ruce zápisník a tužku.

„Inspektore Corvo!“ zakřičí na Moisèse.

„Teď ne, Quime.“

„Tak prosím vás, vždyť je ještě teplej!“

Juan vstane a otočí se na reportéra:

„A ty můžeš mít teplou držku, chceš?“

Quim zavrtí hlavou.

„Tak sklapni.“

Tou dobou se už od ulice Sant Pau až k parku Ciutadella šíří Barcelonou zvěst, že příšera dostala hlad.

Když dorazí soudce don Fernando de Prat, ozývá se dětský pláč, nemluvnata se dožadují matky. Lidé se začínají rozcházet, jako by se spustila siréna v továrně. Někteří se chtějí ujistit, že jejich děti spí doma v postýlce, i když třeba mezi štěnicemi. Jiní se zase nechtějí potkat tváří v tvář se soudcem, aby jim náhodou nezačal připomínat, že se mají teď někdy dostavit k soudu a zaplatit pokutu nebo si odpykat trest. Další tuší, že teď přijdou na řadu otázky, že policie začne vyslýchávat každého, kdo má oči a ústa, a v téhle čtvrti je lepší být němý a slepý než jednooký jako ten ubohý nebožtík, který už začíná zapáchat, pokud ovšem nepáchl už předtím.

Když Hnusná huba vidí, jak don Fernando de Prat vystupuje na rušné ulici Sant Pau ze svého vozu Hispano-Suiza, ve tváři má nabručený výraz, na sobě župan, pod ním pyžamo a v ústech dýmku, otočí se čelem vzad a upaluje po ulici Om až na Drassanes, kde stojí Jednovokýho vozík s mrtvolou, kterou vzali ze hřbitova na Montjuïcu. Zaveze ji až do přístavu, kde se lodní stožáry pohupují v pomalém rytmu mořského vánku, rozhlédne se kolem, ujistí se, že ho nikdo nevidí, a shodí tělo do vody. To pak s rachotem připomínajícím pád balvanu ze skály zmizí pod hladinou. Hnusná huba se dá na útek a Jednovokýho vozík tam nechá. Teď už ho nebude potřebovat, říká si a pádí domů, do holubníku na ulici Lluna. Ve tmě se necítí zrovna ve své kůži. Ve tmě se schovávají upíři.

Don Fernando de Prat si bez valného zájmu prohlédne mrtvolu a rutinně prohodí s Moisèsem a Malsanem pár slov. Předstírá, že se chce dozvědět, co se stalo, ale ve skutečnosti myslí jenom na to, aby už byl co nejdřív zase v posteli a aby už měl tuhle zatracenou službu za sebou.

„Kdybysme měli aspoň fotoaparáty,“ naříká si Corvo, když po něm De Prat chce do zítřejšího dne zprávu o tom, co se stalo.

„Tak si to nakreslete. Jak to děláme celý život.“

„Život občas zhasne jako svíčka, vaše ctihodnosti, a rázem se ocitneme na lepším místě. Doporučil bych vám, abyste se na to zeptal tady našeho hosta, ale obávám se, že by jeho odpověď byla poněkud chladná.“

Soudce Corovy sarkastické poznámky nevnímá, už dorazil lékař.

„Prosím vás, řekněte nám, že je po smrti, ať už můžu jít domů.“

Doktor Ortiz moc nemluví. V ruce má kufřík a horní ret mu zdobí dlouhý zatočený knír. Klekne si k bezvládnému tělu a před ústa mu přiloží zrcátko.

„Možná vám napoví ta rána na krku, doktore,“ pronese Corvo. Odpovědi se ale nedočká.

Doktor zkouší nahmatat tep, zkoumá oči a nakonec se zvedne.

„Vezměte mi ho do Nemocnice Clínic.“

Poté podá ruku soudci a spěšně odchází. Don Fernando de Prat, Corvo a Malsano už ho dobře znají. Stejně jako se znají navzájem. Už spolu prožili hezkou rádku nocí nad nejedním zesnulým. A tak soudce rozhodne, že to pro dnešek stačí a že zítra, dá-li pámbů, je taky den. Oba inspektorji čekají, dokud neodvezou tělo, a společnost jim dělá jen kulhavý vrčící pes, který přišel olizovat kaluž krve z kočičích hlav.

V ulici Ponent číslo dvacet devět, nedaleko od místa, kde byl nalezen Jednovokej, leží doma v posteli Salvador Vaquer. Před chvílí si šel lehnout. Byl v pracovně a čekal na Enriquetu, ale klízily se mu oči. Tak se zvedl a šel se podívat k Angelince do pokojíčku. Spala. Zamkl dveře. Poté otevřel dveře od komory, kde na slamníku seděla Doritina dcerka a plakala.

„Co je, broučku?“ Salvador se k ní přiblížil a pohladil ji po krátkých, nešikovně zastržených vlasech.

„Já se bojím,“ zakňourala.

„A čeho se bojíš? Nemáš se čeho bát.“ Salvador jí přejel prsty po krku a pak sklouzl i na hrud' jsou jí sotva čtyři roky.

„Já chci mámu...“

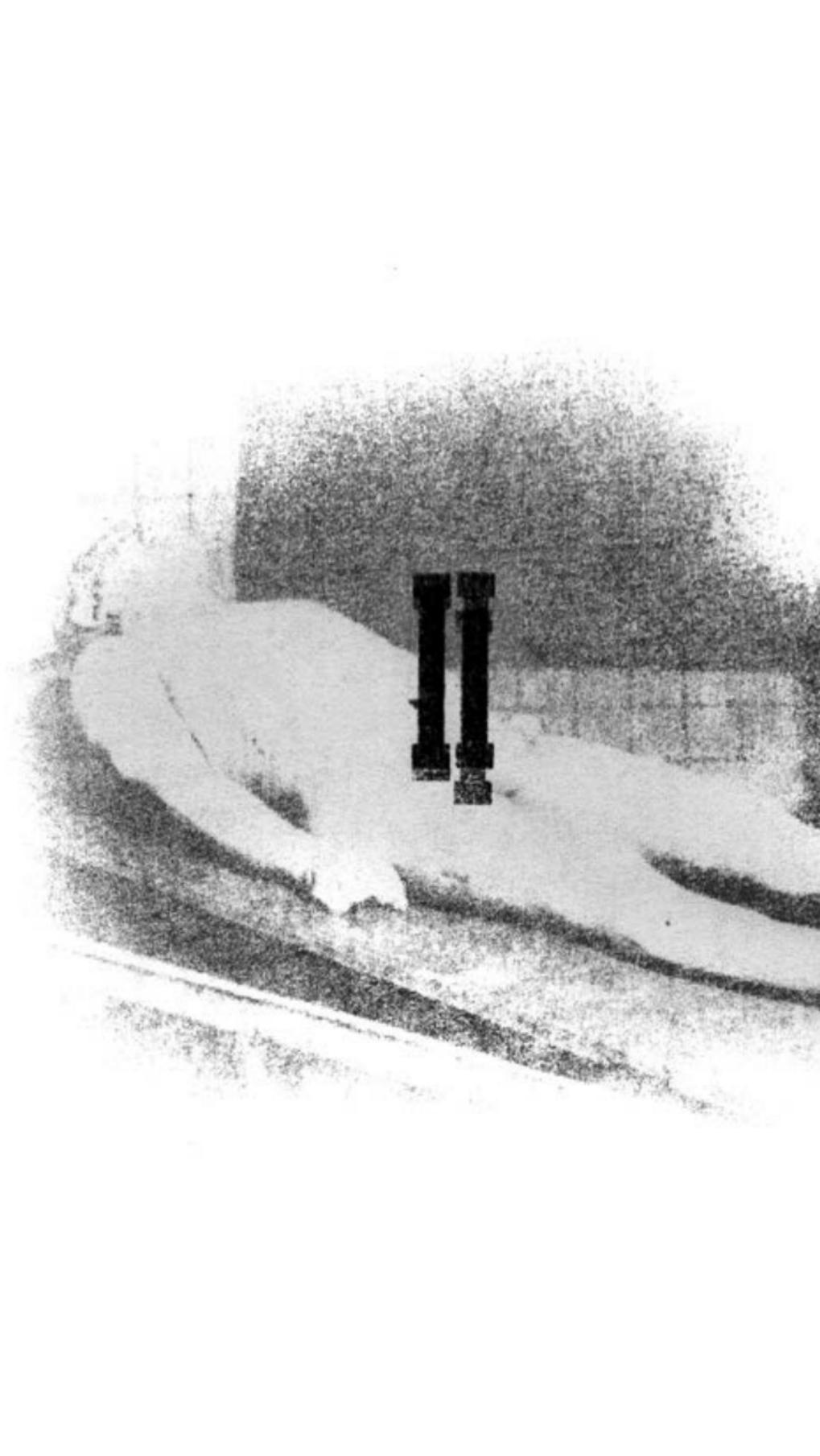
„Já jsem tady, zlato, jsem tady s tebou.“

Salvador opojeně nasával vůni dítěte, která mu ulpěla na prstech. Najednou uslyšel odemykání dveří. Manželka je doma. Přejel mu mráz po zádech a cítil se provinile. I když bylo v místnosti chladno, začal se potit. Nastražil uši jako lovecký pes a představoval si ji, jak jde nejprve do jídelny, potom do kuchyně a nakonec do komory, kde se zastaví. Ticho.

Enriqueta otevře dveře do ložnice. Salvador dělá, že spí. Enriqueta se potmě svlékne a ulehne do postele. Zezadu ho obejmé. Salvador se kousne do rtu, chlad jejich studených prstů mu proniká do žeber. Ona zhluboka dýchá a mezi zuby jí unikne tenký vzdech, který mu připomene zasyčení hada. Kousne ho do ucha a pak mu přejízdí jazykem po šíji, zatímco rukou mu šátrá v klíně, až nakonec kořist uloví. On se otočí a políbí ji. Její ústa jsou teplá a slaná.

Jako krev.

Po kachlíčkách stéká mastnota. Umyvadlo je ucpané. Oheň z kamen kreslí na stěnu stíny, které se chvějí v přízračném tanci. V umrlčí komoře Nemocnice Clínic to jsou vlastně jediné (jakkoli falešné) známky života. Na jednom stole leží zašité tělo Jednovokýho, bílé, ztuhlé, s podlitinami na zádech, na pažích a na nohou. Vedle zapáchajícího bezhlavého těla, které spočívá na druhém stole, ovšem vypadá Jednovokej ještě dobře. Mrtvolu bez hlavy našli v přístavu záhy, plavala na hladině pod horou racků. Vlastně by si jí nejspíš nikdo nevšiml, kdyby před sochou Kryštofa Kolumba nezačali ptáci rámusit, pískat a rvát se o kus shnilého masa. Podle doktora Ortizera ukazoval slavný objevitel Ameriky rukou na tělo zesnulého, jako by žádal, aby si ho už konečně odnesli. Teď doktor podupává nohama na zem, střídavě levou a pak pravou, aby odehnal brouky, kteří se sbíhají na hostinu.

„Veselka začala bez nás?“ brblá Moisès, když schází po totičtých schodech vedoucích do pitevny. „Doufám, že nebudu muset pozvat na parket tu největší ošklivku...“

A jeho zrak ulpí na bezhlavém těle. Doktor Ortiz se zamračí a podá Moisèsovi ruku. Potom stiskne pravici i Juanovi, který jde hned za ním.

„Dobrý večer.“

Všichni dobře vědí, že je to prázdná fráze. Doktor Ortiz si ani v nejmenším nemyslí, že by byl tento večer dobrý. Na dnešním večeru podle něj není dobrého vůbec nic. Vyšetřovatele si nechal zavolat, protože jim chce na mrtvém, který zemřel na následky kousnutí, něco ukázat.

„K věci, doktore,“ popohání ho Juan. „Dneska jsem toho moc nenaspal a rád bych si před koncem šichty ještě trochu zdřímnul.“

„Myslím, že pář volných postelí tady ještě je a zde přítomní společníci by ani moc neotravovali,“ odvětí mu Moisès.

„Už jste skončili s tou komedií, pánové, anebo snad chcete začít vybírat vstupné?“

„A co ten tady? Už se ví, jak se sem dostal?“

„Ten tu už nedávno jednou byl.“ Místo na hlavu, která chybí, poklepe doktor na hrud' a houf červů vyskočí Juanovi až na nohy.

„Do říti zasraný!“

Moisès se nakloní nad mrtvolu, nos a ústa si přikrývá kapesníkem, na němž má vyšité své iniciály. Je to jediná věc od manželky, kterou nosí u sebe.

„Tady máme jasný důkaz, že jak je vidno, po smrti existuje život. Spousta života.“

Puch je téměř nesnesitelný, kvůli teplu z kamen přímo úmorný. Doktor Ortiz dobře ví, jak to udělat, aby návštěvy neobtěžovaly moc dlouho.

„Jak jsem se vám již zmínil, zde přítomný už v minulosti byl mým *klientem*. Ubožák, který skočil pod vlak a takhle dopadl... tedy – dopadl nešikovně.“

„A co dělala tahleta Marie Antoinetta v přístavu? To už si i nebožtíci oblíbili tu pitomou módu s lázněmi?“

„Pane Corvo, budu dělat, že vaše kousavé komentáře neslyším a odkážu vás na vašeho kolegu inspektora Sánchezeho, který má případ na starosti.“

Buenaventura Sánchez. Dokonalý policista. Kdyby Juli Vallmitjana místo o lúze psal o policajtech, Buenaventuru Sánchezeho by si jistě zvolil za hlavního hrdinu. Vysoký, urostlý, dokonale přičesnuté vlasy a jasné oči, pokrytecký úsměv, každý ho poplácává po zádech. Chlapík, který ví o zločinu a o tom, jak ho potírat, úplně všechno. Šéfův mazánek. Vrchní ředitel barcelonské policie José Millán Astray na něj neustále pěje samou chválu, zatímco Buenaventura se mu líší k noze a aportuje klacíky. Před ostatními se chová jako vševed všudybyl, který ví, že to dotáhne daleko, anebo si to alespoň myslí. Juan Malsano ho nemůže ani cítit a Moisès Corvo už mu jednou pořádně vrazil.

„Inspektor Sánchez tady byl? Zdá se mi, že cítím jeho parfém...“

„Byl tady dnes odpoledne, inspektore, přišel s doktorem Saforcadou, který prováděl pitvu subjektu, kvůli němuž jsem si vás zavolal.“

„A co teda doktor Saforcada objevil?“ ptá se Juan.

„Objevil tu vaši příšeru. Je to člověk. Nebo přinejmenším člověk s nekrofágními sklony.“

„Takže už víme, že to není ani vlčí muž ani hrabě Drákula?“

„Pojďte se podívat, inspektore,“ postaví se vedle Jednovokýho a chytne ho za paže. „Čtyři stopy po prstech na jedné paži a tři na druhé, co na to říkáte?“

„Že ho před smrtí někdo uchopil zepředu. Někdo silný...“

„Prosím vás, nevykládejte nám tady něco, co všichni víme. Přemýšlejte. Proč jsou na jedné paži čtyři otisky a na druhé tři?“

„Protože vraholi chybí jeden prst?“

„Ektrodaktylie. To je jedna z možností. A navíc by to značně zúžilo oblast pátrání.“

„Kartoték s otisky prstů máme zatím poskrovnu,“ poznamená Juan a prsty si uhladí knír. Tentýž vzduch dýchá už tolik let, že hnilobný zápach skoro ani necítí, jedině ráno, když se svléká, než jde do postele.

„To je fakt,“ pokračuje Moisès. „Archiv se pod vedením doktora Olorize sotva začal vytvářet. A navíc z války s Mau-ry se každý druhý vrátil bez ruky, s uzlem na kalhotách těsně pod kolenem nebo v laciné dřevěné rakvi.“

„Řekl jsem, že je to jedna z možností. Jaké jsou další?“ Ticho. „Že v druhé ruce vrah něco držel.“

Otočí tělem Jednovokýho, jako by to byl tvrdý rohlík, a přiblíží k němu světlo, které odkryje čtvrtou modřinu, podlouhlejší a menší než ostatní.

„Měl u sebe kapesní nůž?“

„Kapesní nůž by zanechal řeznou stopu. Tohle musel být nějaký špičatý nástroj, něco jako bodák nebo šídlo.“

„Ale nemá žádné známky poranění bodákem.“

„Na první pohled ne. Ale není tady kvůli tomu, aby nám zpíval lidovky, že?“

„Jestli si chcete i vy účtovat za představení, doktore, stačí říct,“ zamumlá Moisès.

Lékař si stoupne k hlavě Jednovokýho, oholené a ne příliš zručně zašité, a otevře ránu na krku. Polovinu života strávíte tím, že se ke mně přiblížujete, a druhou tím, že ode mě prcháte. Taháte mrtvoly sem a tam, rýpáte do masa, hledáte vysvětlení v tělech, která nesou mou stopu. Kdo? Jak? Proč? Odpovědi mají na dosah ti, kteří nakládají s mrtvými, jako by se snažili vyřešit matematický problém.

„To je kousnutí od člověka. Podle průměru, podle způsobu, jakým se protrhla kůže, a podle otisků zubů, které zcela odpovídají lidskému odontogramu. Ale kousnutí nebyl první vrahův útok. To by musela být opravdová šelma, aby na někoho (i sebeslabšího) skočila, přeprala ho a vyrvala mu z krku kus masa.“

Moisès se dívá do otvoru po ráně, ale nic tam nevidí.

„Tady,“ pokračuje doktor. „Tenhle řez uvnitř neodpovídá kousnutí, nýbrž bodné ráně, jako například ráně bodákem.“

„Bodákem...“

„Nebo jehlicí do vlasů.“

„A jaký vrah používá jehlici do vlasů?“

„A jaký vrah pije krev oběti?“

Moisès Corvo zavře oči a najednou si vzpomene na horškou oblast Ríf v severním Maroku. Vzpomínka ho dusí stejně jako teplo v místnosti, kde se právě nachází. Vojáci, kteří jedli lidské maso, aby přežili. Lze je označit za monstra? On sám, který usekával prsty a uši nepřátele, jako by to byl nějaký stupidní suvenýr z cest po Africe, byl monstrum?

„Kdo může něco takového udělat?“ ptá se Juan sám sebe.

„Vyšetřovatelé jste vy, pánové. Já jsem jen lékař. Oblečení je tam, nikdo s ním nemanipuloval.“

Moisès vezme ze stolu oblečení Jednovokýho a začne si ho prohlížet. Nejprve ošuntělé sako, pak košili. Tam, kde

je krev už zaschlá, připomíná látka pergamen, kde je ještě vlhká, zůstává lepkavá. Už to vypadá, že nic zajímavého ne-najdou, když vtom Juan vytáhne z kapsy kalhot pomačkaný papírek. Na něm je tužkou načmáraný plánek. Štěstí jim nemohlo přát víc: je to vizitka jistého lékaře.

„Doktor Isaac von Baumgarten,“ čte Juan. „Znáte ho?“

„Ne.“

„Ale vždyť je to lékař, stejně jako vy...“ odvětí Juan roz-pačitě.

Doktor Ortiz se kousne do jazyka. Za chvíli odejdou a on tu zůstane o samotě s těmi jedinými, se kterými si rozumí: s mrtvými. Ti jsou dostatečně slušní na to, aby celou noc neblábolili nesmysly a nečekali milou odpověď.

Barcelona je stará dáma s mnoha šrámy na duši. Opustilo ji na tisíc milenců, ale ona si to nechce přiznat. Pokaždé když se rozrostete, prohlíží se v zrcadle, pozoruje na sobě změny, obnoví všechnu svou krev a přivede ji až téměř do varu. Nakonec praskne jako motýlí závitek. Z nedůvěry se stane první fáze přerodu: nikdo si není jist, že ten, s nímž roky žil, koho považoval za souseda, není teď nepřítelem. Pojednou jsou mezi Barceloňany patrné rozdíly, začnou se vzdalovat jeden druhému a každý se uzavře do svého světa, připraven na obranu nebo na útok. A tak přichází násilí, druhá fáze přeměny larvy v motýla, a už není cesty zpět. Kvůli jedné jiskře, jednomu důvodu bez příčiny, jedné falešné výmluvě je stará dáma opět zjizvená, hoří, ječí a vzdává mi čest. Tehdy se bezostyšně procházím ulicemi města, jež je mi vydané na milost, a vstupuji do tisíce těl, která se mi touží zalíbit. Nabírám duše po hrstech, jmen ani tváří si nevšímám. Vy-vraždění Židé nebo kláštery v plamenech. Z krve a ohně vzniknou saze, jimiž se Barcelona znovu nalíčí, a zase bude stará. Obnova jakožto finální krok a staré známé: tady se nic nestalo, ale teď je všechno jinak, učiní z města moudřejší a zároveň zarmoucenější dámu.

A tak se v těchto uličkách, které jsou jizvami starého města, Moisès Corvo a Juan Malsano pokoušejí zjistit, od kud ono zlo pochází. Zlo, které po poslední vlně násilí, k níž došlo před třemi lety, teď když už to není jen fáma, opět nahání strach. Ponoří se do ulice Raurich, tmavé a vlhké úžiny, kde na jantarových pouličních lampách ulpívá mlha a hrobové ticho, až se dostanou k číslu dvacet, adrese doktora Baumgartena.

Když rozespalý doktor pootevře dveře, vedlejší uličkou Tres Llits projde děvka s klientem. Malsano má pocit, že to byl jeden známý politik, tak se otočí a hledí si zapamatovat jeho jméno, kdyby se mu to náhodou někdy v budoucnu hodilo. Později si ho poznačí do zápisníku vedle všech poznámek o podivném doktoru Baumgartenovi.

Isaac von Baumgarten je malý, podsaditý, buclatý chlapík. Vlasy má plavé, vždy učesané, nikoli však nyní, v tuhle pozdní noční hodinu. Co si přejete, pánové, oči má opuchlé spánkem a přes pyžamo má přehozený župan. Je zima, krčí se a při pohledu na policejní průkazy se rozechvěje, ježíšmarja, už mě chytli.

„Doktore?“ říká Malsano s nohou ve dveřích, aby je Baumgarten nemohl zavřít.

„Ano?“ bojí se.

„Znáte Jednovokýho?“ Corvo jde přímo k věci. Je noc, je pozdě a je policista: vysvětlení podávat nepotřebuje.

„Ne,“ zalže. Ale malé, ledově modré opuchlé oči ho prozradí.

„A jak mi pak teda vysvětlíte tohle?“ Corvo ukáže vizitku, jméno a příjmení, pomačkané, ale srozumitelné.

„Odkud to máte?“

„Můžeme dál?“ Malsanovi je zima na nohy. A navíc není moc příjemné mluvit jen s polovinou něčího obličeje. Moisès nečeká na odpověď, opře se do dveří a vejde.

Nevypadá to tady jako v ordinaci lékaře, ale ani jako v soukromém bytě. Předsíň s vypouklými stěnami je strohá.

Na holé zdi s nazelenalými tapetami svítí elektrická lampa, kolem níž krouží nespavá můra. Žádné osobní fotografie, ani nejmenší náznak rodinného života, všimne si Moisès.

„Odkud ho znáte?“

„Pomáhá mi,“ neví, kam s rukama. Moisès si toho také všimne.

„S čím vám pomáhá?“

„Prostě mi pomáhá.“

„Pracuje pro vás?“

„Ne tak docela... Zařizuje pro mě nějaké věci. Dáte si kávu?“ mezi sykavkami se mu prodírá neidentifikovatelný přízvuk.

„Kdybych přijal vaši nabídku, vy sám byste si určitě taky dal a pak bych byl nucen přibít vás něčím ke zdi, aby se mi z toho, jak se třesete, přestala točit hlava.“

„Já, ehm...“

„Pán pracuje sám?“

„Já?“

„Jednovokej.“

„Ano... tedy ne.“ Už dva dny ho neviděl, od té doby, co ho poslal pro jednu mrtvolu na montjuický hřbitov. Vizitka je jeho a na její zadní straně je stoprocentně náčrtek, který nakreslil. „Párkrát přišel s nějakým klukem, mladíkem, který skoro nemluvil. Dovnitř ale nikdy nešel. Vždycky čekal venku jako pejsek.“

„Víte, kdo to je?“

„Já jsem cizinec. Nikoho neznám. A koho znám, radši bych neznal.“

„No a teď znáte nás, doktore, a radši byste se měl rozpo-menout.“ Malsano si prohlíží předsíň a zastaví se před zavřenými dveřmi. Klíč od nich má doktor Baumgarten v kapsce a zpocenými prsty po něm přejízdí.

„Jak dlouho jste tady?“ vyptává se dál Corvo.

„Mohli byste mi říct, co se stalo?“ Doktor se přesouvá k hlavním dveřím.

„Vy mi snad nerozumíte?“ odpoví Corvo.

„Skoro dva roky. Jsem Rakušan.“

„A co vás sem přivedlo?“ Malsano toho začíná mít dost. Otevře příhrádku komody. Žádné bodáky, žádné upírské te-sáky. Nevypadá to, že by se doktor převlékal za upíra, když se jde ven projít.

„Láska?“ ptá se ironicky Corvo.

„Jsem lékař. Však jste viděli vizitku.“

„Rakouský lékař. Nepatříte náhodou taky k těm psycho-analytikům, co je jich ted' všude plno?“

„Ne, ne. Tihle všechno dávají do souvislosti se souložením a myslí si, že dělají vědu. K těmhle šarlatánům já nepatřím. Já jsem frenolog. Zastánce pozitivistické školy.“

„No jo, Lombroso,“ pronese Moisès. „Některé jeho teorie o anarchismu znám.“ Ale už nedodá, že je četl v tiskárně, kde pracuje jeho bratr, když si z dlouhé chvíle listoval Člověkem zločinným, protože ho zaujal ten název.

„Můžete mi už konečně říct, co se stalo? Je mrtev?“ přebírá doktor Baumgarten iniciativu.

„Proč to říkáte?“

„Kdyby tomu tak nebylo, předpokládám, že by mě v tuto pokročilou hodinu nebudila policie.“

„My jsme vám jen přinesli sklenku teplého mléka, aby se vám lépe spalo,“ zamumlá Corvo. „Ale vy asi nemáte velkou žízeň. Jak se jmenuje ten kluk, co chodil s Jednovokým?“

„Znám jenom přezdívku. Vždycky mu říkal Hnusná huba.“

„Vidíte, jak se rozpomínáme...? Kde ho najdu?“

„Za mnou chodil vždycky jenom Jednovokej.“

„Rádi bychom ho byli pozvali, ale stala se mu taková menší nepříjemnost... jak bych to řekl... taková nepříjemnost se smrtí.“

Musím se usmát. Moisès Corvo se mi líbí. A jeho černý humor, který je mi tak blízký, také.

„Je pozdě, pánové, víc už vám pomoci nemohu. Omluvte mě prosím, jdu si opět lehnout.“

Moisès Corvo si narazí klobouk a zapne si kabát. Pro dnesek to stačilo, ale tenhle chlapík toho ví víc, než tvrdí, ještě se uvidíme.

„Mějte se, páni inspektoři...“

„Corvo a Malsano,“ dodá Juan mezi dveřmi.

Zamíří na ulici Ferran, tam je rušněji. Je sobota, z lodí v přístavu vystoupili námořníci prahnoucí po noci.

Jdeme do Napoleona, pronese Moisès Corvo hlasitě. Kino na bulváru Santa Mònica, které je ted' už několik hodin zavřené, slouží jako zázemí pro práci i odpočinek promítáči Sebastiánovi. Když skončí promítání a diváci se odeberou domů nebo do postele (což nemusí být vždy na stejném místě), otevírá Sebastián dveře promítací kabiny policistovi a pouští ho dovnitř. U nějakého toho italského filmu, který je zrovna v módě, ho pak zasvětí do nejžhavějších drbů, z nichž se časem stanou zásadní informace, a oba kouří jako fabrika, až se nakonec projekce z plátna přenese na kouřovou stěnu, kterou v hledišti vytvořili. Inspektora zná Sebastián už od války, byli u stejného odvodu. O několik let později našel klid u Napoleona. Byl to právě Corvo, kdo ho na začátku století zatkl, když na Severním nádraží vykrádal vagon s nakládkou obrazů padělaných v Belgii, a byl to také Corvo, kdo mu pak po návratu z vězení našel práci v kině. Žádná zášť. Ty dělás svou práci, a žes mě chytl, v tom nebylo nic osobního. Ted' si Sebastián s modrýma očima a papoušcím nosem, otec dvou holčiček, které skoro nikdy nevidí, dává pohov. Ale pro ženy má slabost stále. A v takové společnosti se Moisès, sám nenapravitelný sukničkář, cítí dobře.

Dnes ho oba vyšetřovatelé probudí, on jim promítne film a všichni si na chvíli sednou a poklábosí. Už je pomalu načase, aby někdo tu zeď tajemství, která se kolem nich uzavírá, rozbil kladivem.

Hrůzu, jež se za ní skrývá, si neumí ani představit.